Sportul MAGAZIN

TREI GENERAŢII...

De la Mihai Redl la... Mihai Redl!

Obişnuiţii handbalului ar fi fost probabil nedumeriţi dacă în titlu am fi scris: „Mihai Redl-Cornel Penu-Mihai Redl". Această înşiruire a unor nume intrate de multă vreme în istoria de aur a handbalului nostru ar fi nedumerit prin revenirea lui Redl după Cornel Penu, portarul de astăzi al echipei noastre reprezentative, cîştigătoare a unui nou titlu mondial. S-a decis, oare, Mihai Redl, fantasticul Mihai Redl, să revină în arena competiţională? Fireşte că nu. Şi atunci, care e secretul?

Pur şi simplu e vorba de doi... Mihai Redl! Primul este Mihai Redl-tatăl, portarul care a adus echipei de handbal a României cei dintîi lauri, omul despre care se spunea că nu poate fi înfrînt niciodată. El l-a învăţat „meserie" pe Penu, pe Penu al nostru de azi, pe portarul-minune al Selecţionatei lumii, pe acela care scotea cu zîmbetul pe buze şuturi năpraznice expediate de la nici... 6 metri! Al doilea Mihai Redl este fiul celui dintîi. Şi el tot portar de handbal. Redl II, aflat încă la vîrsta junioratului, a depăşit de cîtva timp stadiul promisiunilor, apropiindu-se tot mai mult de consacrare. Redl II a învăţat meşteşugul de portar întîi de la tatăl lui (ce poate fi mai plăcut pentru un părinte decît să-şi vadă fiul urmîndu-l cu fidelitate, preluîndu-i pasiunile şi talentul?), care i-a fost şi antrenor. Apoi, Redl II, portarul echipei de juniori Dinamo, a început să deprindă noi secrete de la Penu, idolul de azi al portarilor de handbal.

Recent, în sala Floreasca, la partida internaţională de juniori România — Ungaria, Mihai Redl II a apărat loviturile reprezentativei ţării noastre, iar aplauzele cu care a fost răsplătit i-au subliniat talentul şi perspectivele. Iată de ce am vorbit despre trei generaţii. Mihai Redl de ieri, Cornel Penu de azi şi Mihai Redl de mîine...

Horia ALEXANDRESCU

OPT METRI? POATE ŞI MAI MULT!

Rîndurile de mai jos încearcă să vă apropie, stimaţi cititori, pe cel pe care reporterul riscă să-l numească... Bob Beamon-ul — scuzaţi cuvîntul! — românesc al săriturii în lungime. Se numeşte *Tudorel Vasile*, are 18 ani şi jumătate, este elev în clasa a XI-a a liceului 39 din Bucureşti şi face parte din clubul Viitorul. A sărit anul trecut 7,66 m, cifră care reprezintă recordul de juniori al ţării la lungime. Comparaţia cu Beamon este, desigur, forţată nimic în atletism nu se poate compara cu acel 8,90 m. Noi am făcut-o nu numai pentru că Tudorel este o copie morfologică a recordmanului mondial (1,91 m înălţime, şi 73 kg greutate) ci cu convingerea că el poate însemna la noi ce a însemnat Beamon în „lungimea" mondială.

...În februarie 1973, la Botoşani, la campionatele de sală ale juniorilor II, antrenorul Nicolae Păcuraru ne spunea că are un „puşti" foc de talentat care „a sărit 6,68 în toamnă dar nu prea vine la antrenamente". Puştiul cîştigă concursul de la Botoşani cu 7,05 m. Începe să-i placă atletismul. În februarie sare 7,39 m. Vine la antrenament în fiecare zi. În iarna lui 1974 sare în sală 7,62 m. Şase antrenamente pe săptămînă i se par puţine, vine la stadion de două ori pe zi. În vara lui 1974 sare 7,66 m şi chiar un 7,72 m, ultima săritură neomologată din cauza unui vînt prea puternic.

Tudorel a sărit cu paşi de uriaş treptele performanţei. L-am văzut, de la debut, la majoritatea concursurilor. Este unul din cei mai „răi" atleţi pe care i-am întîlnit. Niciodată nu este mulţumit. Dacă astăzi ar sări 8 metri, ar fi supărat că i-au lipsit 2 centimetri pentru a depăşi recordul ţării! „Răutatea" aceasta este o parte din stofa costumului unui mare campion. Tudorel are şi celelalte două mari „bucăţi", talentul şi seriozitatea. Are lîngă el şi un meşter priceput, deşi foarte tînăr, care trăieşte fiecare pas, fiecare mişcare a elevului său.

Reporterul riscă să afirme că Tudorel Vasile va sări 8 metri. Cînd? Înainte, poate, de Montreal...

VI. M.

DE LA 0-3 LA... 6-3!

Dacă în handbal sau mai ales în volei să „răstorni" sau să „întorci" un scor net e un lucru oarecum obişnuit, în fotbal situaţiile de acest gen sînt mult mai rare. De aceea, a te afla în min. 44, a fi condusă cu 3—0 şi a cîştiga în final cu 6—3, e o ispravă! Mai ales atunci cînd cele şase goluri le-a marcat un singur jucător.

Cel ce se mîndreşte cu această performanţă — rarisimă chiar şi pe plan mondial — este un băiat blond, nu prea înalt, chiar subţirel. Mai degrabă ai zice că e jucător de şah decît un atacant plin de foc. GHORGHE COTEC, care de curînd a împlinit 22 de ani, a reuşit isprava de care aminteam în partida C.F.R. Timişoara — Minerul Baia Sprie din etapa a XIII-a. A învăţat fotbal la echipa al cărui tricou îl îmbracă şi acum, la juniori, cu antrenorul Vasile Gain, dar cel care l-a promovat în Divizia A este actualul conducător tehnic al Politehnicii, Ion Ionescu, pe vremea cînd acesta antrena formaţia feroviară de pe Bega. Cotec n-a fost de la început atacant, îi plăcea activitatea la mijlocul terenului, dar într-un meci cu Vulturii Textila Lugoj, Ştefan Lengyel, cel care se ocupă acum de formaţia timişoreană, l-a „uns", după pauză — cînd lugojenii conduceau cu 1—0 — atacant central. În final, feroviarii au cîştigat cu 2—1, golurile marcîndu-le, firesţe Cotec. Şi de atunci a rămas neclintit ca vîrf de atac.

Amintiri frumoase păstrează Cotec nu numai de la orele la care a lucrat cu Gain, care i-a şlefuit iniţial talentul, ci şi de la nenumăratele antrenamente făcute mai apoi cu Manolache, care i-a „încredinţat" multe din secretele unui atacant central.

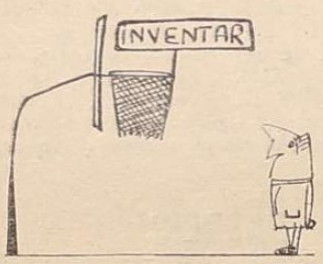

Desen de: TITI GHEORGHIU - *Vaslui*

DEFINIŢII

Argint = vicecampionul metalelor
Crosă = femininul de la cros
Dîrlogi = volanul călăreţului
Timp cu bonificaţie = dobînda cicliştilor cîştigători de etape
Trotinetă = bicicletă... preşcolară

DAN PRECUP

ÎNTRECERI DE PATINAJ, ÎN ACOMPANIAMENT DE... FLAŞNETĂ

Au trecut cinci decenii de la desfăşurarea primei ediţii a campionatelor naţionale de patinaj artistic şi viteză. Iată, mai jos, cîteva aspecte care merită a fi subliniate.

În iarna anului 1924, pe lacul Cişmigiu din Bucureşti, în faţa unui public numeros — circa 4 000 de spectatori — se dispută prima ediţie a campionatelor naţionale de patinaj artistic şi viteză.

Dar, aşa cum şi în prezent competiţiile de patinaj artistic nu scutesc pe organizatori de anumite „emoţii" (bineînţeles, acum sub alte aspecte, legate în special de vreme) nici prima ediţie a acestui campionat nu a fost lipsită de emoţii pentru organizatori. Mult aşteptata fanfară militară absentînd în timpul desfăşurării probelor de figuri libere, organizatorii au recurs la serviciile bătrînului... flaşnetar care colinda pe atunci Cişmigiul.

Primul titlu de campioană naţională la proba feminină a fost cîştigat de braşoveanca Irina Lehman (79,30 puncte), urmată de Irina Moser (68,90 p), pe care o vedem şi acum la competiţiile de patinaj artistic, în calitate de arbitră la biroul de calcul, fiind cunoscută ca una dintre cele mai harnice şi conştiincioase arbitre. În ciuda vîrstei înaintate, ea nu ezită să mai păşească din cînd în cînd pe gheaţa patinoarelor artificiale.

Primul titlu de campion naţional la proba masculină a fost cîştigat de doctorul în drept, F. Hirsch din Cluj, cunoscut mai tîrziu ca fotbalist al echipei naţionale — pe post de fundaş.

Prima ediţie a campionatului naţional de patinaj artistic a mai cuprins încă două probe, la care nu s-au decernat titlul de campion naţional, şi pe care publicaţiile vremii le-au denumit „concurs de figuri pentru perechi" — în prezent proba de perechi — şi respectiv „concurs de vals", în prezent proba de dans pe gheaţă.

La patinaj viteză, prima ediţie a campionatului naţional, la care au participat numai bărbaţi, s-a desfăşurat pe distanţele de 500 m, 1 500 m şi 10 000 m, la fel ca şi la ediţiile actuale. S-au prezentat la start doar 5 patinatori din Braşov, Cluj şi Bucureşti.

Mai trebuie să arătăm că s-au împlinit 100 de ani de la organizarea primului concurs de patinaj de către „Asociaţia de patinaj din Cluj". O remarcă asupra costumelor de patinaj la fete — „maxijupe"... pălării cu boruri imense, susţinînd avalanşe de panglici, dantele, penaje.

prof. Florin GAMULEA

RECENZIE

CALEA CEA GREA... *)

Patru sînt cei mai de seamă cronicari literari ai pugilismului american: Jack London, Ernest Hemingway, Ring Lardner şi Budd Schulberg. Acesta din urmă (născut în 1914) e cel mai tînăr, dar nu şi cel mai puţin talentat. Colegul nostru Ilie Goga ne dă ocazia să o constatăm, oferindu-ne, zilele acestea, versiunea românească a celui de al doilea roman al lui **Budd Schulberg**, apărut în 1947: **„Ringul giganţilor"** (care în original poartă titlul „Prăbuşirea va fi şi mai grea"). Aparent inspirat din viaţa lui Primo Carnera, romanul e mai curînd fresca boxului profesionist, cu luminile şi capcanele sale, cu bizara faună de impresari, manageri, agenţi de publicitate etc. Mulţi dintre viitorii cititori vor fi văzut în prealabil ecranizarea din 1956 cunoscută sub titlul „Calea cea grea", care a fost ultimul film al lui Humphrey Bogart (în rolul ziaristului). Rolul eroului Toro Molina (în film — Moreno) a fost jucat de actorul Mike Lane, dar printre partenerii săi de ring s-au aflat şi Joe Walcott sau Max Baer. Pentru mai buna cunoaştere a autorului (pentru că volumul apărut în editura „Stadion", e din păcate lipsit de o prefaţă) să menţionăm că după o serie de povestiri din lumea boxului, ultima operă a lui Budd Schulberg este o viaţă romanţată a lui Cassius Clay, purtînd un titlu pe care-l regăsim şi în finalul romanului pe care-l recenzăm: „Şi totuşi campion...". **(vib)**

*) **BUDD SCHULBERG: Ringul giganţilor.** Editura Stadion, Bucureşti 1974.

SECRETELE SĂRITORILOR AUSTRIECI

La primele mari concursuri de sărituri cu schiurile din acest sezon, sportivii austrieci au furnizat mari surprize. La Oberstdorf a cîştigat Pürstl, la Bischofshofen compatriotul său Schnabl (20 de ani). O comportare la fel de bună au avut şi la concursurile de la Garmisch Partenkirchen, ca şi la Innsbruck. Antrenorul austriecilor, Baldul Preiml, fiind întrebat de ziarişti în ce constă secretul succeselor, a dat un răspuns simplu, care i-a dezamăgit pe căutătorii de senzaţii: **„Muncă, multă muncă la antrenamente...".**

Totuşi, săritorii austrieci au secretele lor, dintre care s-au dezvăluit cîteva: sînt echipaţi cu bocanci cu talpă foarte groasă, au schiuri speciale din material plastic, tot echipamentul a fost confecţionat după indicaţiile unui specialist în aerodinamică, au o foarte mare viteză pe tramblină chiar din start şi — ceea ce nu trebuie uitat — un antrenament pe zăpadă de... 100 de zile înaintea concursurilor la care au evoluat.

Răspunde Ion Poştaşu

DAN CRISTEA, TG. JIU. Depun mărturie pentru dv.: de mai multe ori, Universitatea Craiova a pierdut la scor în faţa lui Dinamo. Aş aminti de un 5—0 pentru dinamovişti, înregistrat în ediţia 1968—69 şi, mai ales de acel 8—0 pentru bucureşteni, din ediţia 1965—66. Şi craiovenii i-au învins de cîteva ori pe dinamovişti, dar la scoruri strînse.

ERNO KISS, TG. MUREŞ. Nimeni nu contestă valoarea jucătorilor amintiţi de dv. Dar, vorba aceea, cîţi iubitori ai fotbalului, atîtea preferinţe! Pe cine să asculte mai întîi Valentin Stănescu? Pe dv.? Pe mine? Căci am şi eu propuneri pentru echipa naţională de fotbal. Dar e cineva care nu are?

N. SECEANU, COMUNA I. L. CARAGIALE. Vreţi să vă comunic anul, luna şi ziua în care Petrolul a cîştigat cu 6—0 la Bucureşti, în faţa Rapidului? Ora nu vă interesează? Acest faimos 6—0 a fost înregistrat în ediţia 1963—64. La pauză, scorul era numai de 1—0.

ION DUMITRU, BUCUREŞTI. Dv. nu practicaţi şahul, dar aţi vrea să ştiţi cum se face notarea la această disciplină. Eu mă gîndeam că ar fi fost mai bine dacă aţi fi luat-o învers! În orice caz vă dau răspunsul solicitat: este folosită notarea algebrică.

MARIAN TECLU, BUCUREŞTI. Printre „ideile" care circulă, există şi aceea a unui meci Cassius Clay — Joe Frazier, fără un număr limitat de reprize, lupta continuînd pînă la victoria prin K.O. a unuia din cei doi boxeri. În urmă cu 60—70 de ani, într-adevăr, aşa s-a luptat. Dar, azi un meci de box disputat în asemenea condiţiuni e de neconceput şi contravine regulamentului în vigoare. În 15 reprize a trei minute, boxerii au tot timpul să-şi spună ce vor unul altuia. Iar, „greii", în general, sînt şi mai grăbiţi!

RICU UNGUREANU, BUCUREŞTI. Îmi pare rău, dar „tabăra" cealaltă are dreptate: Helenio Herrera n-a fost niciodată antrenor la Real Madrid. La C.F. Barcelona, da.

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Nu este cazul să ne mulţumiţi dv. nouă, ci noi să vă felicităm pe dv. cu prilejul jubileului a 100 de epigrame publicate în ziarul nostru. Le dorim şi altor cititori, acelaşi succes. Dar iată şi epigrama cu nr... 101, aproape de o propunere ca, pe lîngă cartonaşul galben şi roşu, să se introducă un al treilea cartonaş, de altă culoare, pentru eliminarea temporară a jucătorului:

Visul fotbaliştilor:
Cartonaşul... incolor!

VIOREL CATOESCU, SATUL LACUSTENI. Vilas deţine recordul de puncte în „Premiul F.I.L.T." : 728. Punctajul este legat de performanţele pe care le obţine un tenisman, dar, în acelaşi timp, şi de numărul de turnee la care participă. La clasificarea anuală a jucătorilor contează însă mai puţin F.I.L.T.-ul şi mai mult rezultatele obţinute în marile turnee: Wimbledon, Forest-Hills Roland Garros, Roma, campionatele Australiei, Turneul profesionist W.C.T. etc.

Ilustraţii: N. CLAUDIU

VARIETĂŢI ● VARIETĂŢI ● VARIETĂŢI ● VARIETĂŢI ●

ARBITRU DE FOTBAL LA 14 ANI!

La numai 14 ani, Jorge Torrent Tuffet a stîrnit admiraţia tribunelor din oraşul spaniol Lerida, conducînd un meci oficial dintr-o competiţie rezervată copiilor.

El a dat dovadă de o bună cunoaştere a regulamentului de joc şi, în acelaşi timp, de o neaşteptată autoritate.

UN CLASAMENT AL „GREILOR"

„Gazzetta dello sport" a alcătuit un clasament al celor mai valoroşi „grei" ai tuturor timpurilor, din boxul profesionist.

Pe primul loc figurează Joe Louis, care a deţinut centura de campion mondial între anii 1937—1949. În continuare, clasamentul are următoarea înfăţişare: 2. Jack Dempsey, 3. Rocky Marciano (care a părăsit ringul neînvins de nimeni) 4. Cassius Clay, 5. Gene Tunney, 6. Floyd Patterson, 7. Jersey Joe Walcott, 8. Ezzard Charles, 9. George Foreman, 10. Joe Frazier.

PRECIZIE

Bill Radcliffe, component al echipei de baschet a Universităţii statului Iowa, a stabilit un nou „record mondial" al aruncărilor libere, reuşind 937 de aruncări consecutive. Comentîndu-şi performanţa el a declarat: „Îmi propusesem să ajung la 1 000, nu am izbutit pentru că după ce am ajuns la 900 m-am relaxat"...